

UZASADNIENIE

Formularz (...)	Sygnatura akt	IV Ko 1/22	
1. WNIOSKODAWCA			
E. R., Z. D. (1), R. D. (1)			
2. ZWIĘZŁE PRZEDSTAWIENIE ZGŁOSZONEGO ŻĄDANIA			
1.	Odszkodowanie (kwota główna)	Odsetki	
1.	227 262 zł na rzecz wnioskodawców	odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty	
2.	Zadośćuczynienie (kwota główna)	Odsetki	
1.	3 651 000 zł	odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty	
3.	Inne		
1.			
3. Ustalenie faktów			
3.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty

3.1.1.	<p>B. D. (1) urodził się w dniu (...) w P. w rodzinie wojskowej. W czasie okupacji hitlerowskiej w 1941 r. został złapany w „łapance” i wywieziony, jako robotnik przymusowy do Niemiec, gdzie pracował w niemieckich gospodarstwach rolnych. Po wojnie B. D. trafił do obozu przejściowego, gdzie poznał J. K., z którą. wziął ślub. Małżonkowie planowali wyjazd do Australii, gdyż nie zgadzali się z systemem jaki zapanował w Polsce po II wojnie światowej. W 1947r. małżonkowie wrócili jednak do Polski, ze względu na ojca J. K.. J. K. dostała pracę w Narodowym Banku Polskim w Ł.. B. D. (1), nie mogąc znaleźć w tym mieście pracy wyjechał do S., tam bowiem otrzymał pracę, jako pracownik sezonowy w Ministerstwie Lasów Państwowych. Po roku pracy, w dniu 15 września 1949r., otrzymał nowe stanowisko – kierownika świetlicy przy domu kultury z wynagrodzeniem 17 000 zł.</p> <p>Na terenie S. i okolicy działała francuska siatka szpiegowska, która przekazywała informacje na zachód o ruchach wojsk radzieckich, o strategicznych działaniach Związku (...). B. D. (1) był podejrzewany o udział w strukturze tej siatki.</p>	protokół przesłuchania B. D. (1)	k. 34, 41, 52 pliku IPN Sz 63/107 k 46
--------	---	----------------------------------	--

	<p>W tym też czasie B. D. był w konflikcie z oficerem Służby Bezpieczeństwa, który zajmował się tym rejonem. Oficer ten zapowiedział B. D. zemstę m.in. po tym, jak ten odmówił zagrania na weselu tegoż oficera.</p> <p>Ze względu na zainteresowanie jego osobą Służby Bezpieczeństwa, z uwagi na grożące mu aresztowanie, miały bowiem wówczas w jego otoczeniu miejsce liczne aresztowania, B. D. postanowił uciec na zachód.</p> <p>B. D. z dniem 15 listopada 1949r., za porozumieniem stron, zakończył stosunek pracy i wyjechał ze S.. Na skutek donosu znajomego, u którego się zatrzymał, został jednak w dniu 14 lutego 1950 r. zatrzymany. Rodzina B. D., zarówno matka, jak i żona, miały trudności z ustaleniem w jakich jednostkach on przebywa.</p>	
protokół przesłuchania Z. B.	k 35- pliku IPN Sz 63/107 k 46	
zeznania świadka R. D. (1)	k 125-126	
dokumentacja z miejsca pracy rozwiązanie stosunku służbowego	k 37-40. k 41	

<p>3.1.2.</p>	<p>B. D. został następnie postanowieniem z dnia 16 lutego 1950 r. tymczasowo aresztowany i osadzony w Areszcie w S..</p> <p>Rozpoczął się wówczas bardzo dramatyczny okres jego przesłuchań. Przesłuchaniom towarzyszyły bowiem zachowania agresywne ze strony osób przesłuchujących. Przesłuchania były wielodniowe, w czasie których uniemożliwiano mu sen, zmieniali się tylko przesłuchujący, zadawano wielokrotnie te same pytania, nakłaniano do przyznania się sugerując, że w przeciwnym razie to będą ostatnie dni jego życia. Był bity pięściami po głowie, co skutkowało wybicciem zębów, jedynek. Był także bity palką po udach. Stosowano wobec niego tzw. jump, czyli podskoki z kijem pod kolanami. Kiedy w czasie takich podskoków upadał, to był bity i nakazywano mu się podnosić. Stosowano także wobec niego tzw. stójki, tj. musiał stać godzinami pod ścianą i nie mógł się podpierać. Jeden raz zastosowano wobec niego przemoc polegającą na tym, że przywiązany do krzesła został podstawiony pod rurę, z której kapąła woda, woda ta kapąca mu na głowę przez całą noc. Najbardziej intensywne tortury stosowano wobec</p>	<p>postanowienie o zastosowaniu środka zapobiegawczego nakaz uwięzienia</p>	<p>k.17 pliku IPN Sz 63/107 k 46</p> <p>k.19 pliku IPN Sz 63/107 k 46</p>
---------------	--	---	---

	B. D. na początku tych przesłuchań.		
zeznania świadka R. D. (1)	k 126		
3.1.3.	<p>B. D. (1) został oskarżony, a następnie skazany wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 22 maja 1950 roku sygn. Sr 226/50 na karę 5 lat więzienia, za to, że w połowie lipca 1949r. w S. otrzymawszy wiarygodną wiadomość od B. vel B. Z., że jest agentem wywiadu francuskiego, działającym na szkodę Państwa Polskiego i przekazującym wiadomości stanowiące tajemnicę państwową lub wojskową, nie zawiadomił natychmiast o tym władzy powołanej do ścigania przestępstw tj. przestępstwa z art. 18 § 1 w zw. z art. 7 dekretu z dnia 13 czerwca 1946r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy państwa.</p> <p>Wyrok ten został utrzymany postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1950r.</p>	wyrok Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie	k. 168-71pliku IPN Sz 63/107
akt oskarżenia,	k. 47-49 pliku IPN Sz 63/107		
postanowienie SN	k 76 pliku IPN Sz 63/107		

3.1.4.	W czasie odbywania kary B. D. przebywał w więzieniu w S., następnie w G., w Ośrodku Pracy (...) oraz w Centralnym Więzieniu Karnym w S. i M..	zawiadomienia o przeniesieniu więźnia	k. 74, 75, 84, 85 pliku IPN Sz 63/107
zeznania świadka R. D. (1)	k 126		
3.1.5.	W więzieniach tych warunki życia były bardzo ciężkie. B. D. (1) spał w przepelnionych salach, po dwie osoby na jednym sienniku, pełnym wszy. Nie było możliwości zaspokojenia podstawowych potrzeb higienicznych. Więźniowie byli poddawani różnego rodzaju torturom, polegające m.in. na tzw. ścieżkach zdrowia. B. D. w więzieniach w tych był wykorzystywany do katorżniczej pracy w kamieniołomach, a w więzieniu w M. w kopalniach węgla kamiennego. W pracy tej nie były zachowane jakiegokolwiek warunki higieniczne, więźniowie nie otrzymywali ubrań roboczych, rękawic, kasków, czy fartuchów. Nie otrzymywali za tę niewolniczą pracę żadnego wynagrodzenia. Przez cały okres pobytu nie otrzymywał także wartościowego pożywienia.	zeznania świadka R. D. (1)	k 127
3.1.6.	B. D. (1) przebywał w więzieniu do dnia	POSTANOWIENIE	k 86-87 pliku IPN Sz 63/107

	<p>11 czerwca 1953r., kiedy to został zwolniony na podstawie postanowienia o zastosowaniu amnestii z 7 maja 1953r., na mocy którego złagodzone mu kare do 3 lat i 4 miesięcy.</p>		
3.1.7.	<p>Po pobycie w więzieniu B. D. (1), który wcześniej był wysportowanym, zdrowym fizycznie i psychicznie młodym człowiekiem, znacząco podupadł na zdrowiu. Miał m.in. problemy żołądkowe, które w miarę upływu czasu jeszcze się rozwinęły, przeszedł dwie operacje żołądka. Miał też problemy z płucami. Rozpoznano u niego również katar sienny, który utrzymywał się u niego już przez całe życie. Miał także dolegliwości psychiczne, cierpiał na bezsenność, zanim wrócił do równowagi psychicznej, co trwało przez dłuższy okres czasu, łatwo się rozdrażniał, podnosił głos.</p> <p>Po opuszczeniu więzienia linia zawodowa B. D. związana była z kopalnią węgla kamiennego. Zaraz po opuszczeniu więzienia, po krótkiej rehabilitacji, rozpoczął pracę jako górnik w S.. Po przeszkoleniu został członkiem zespołu ratowniczego górniczego. Zrobił też certyfikat instruktora strzałowego podziemnego i rozmieszczał materiały wybuchowe w kopalni.</p>	zeznania świadka R. D. (1)	k 127-128

	<p>Później przeniósł się do kopalni rudy żelaza w Ł.. Tam otrzymał mieszkanie i udzielał się w lokalnej społeczności.</p> <p>B. D. (1) był bez przerw pod zainteresowaniem Służby Bezpieczeństwa. Funkcjonariusze tej służby, jak też milicji wielokrotnie przychodzili do jego domu.</p>		
3.1.8.	B. D. (1) ze związku z J. K. miał troje dzieci Z. D. (1) ur. (...), R. D. (1) ur. (...), i E. R. ur. (...). B. D. (1) zmarł w dniu 21 kwietnia 1978r. w wieku 55 lat 1985 roku.	odpis skrócony aktu zgonu	k 17,
Odpis skrócony aktu małżeństwa	k 15;		
odpis skrócony aktu zgonu J. D.	k 16;		
odpis skrócony aktu urodzenia R. D.	k 18		
odpis skrócony aktu urodzenia Z. D.	k 19		
3.1.9.	<p>Postanowieniem z dnia 11 marca 2020r. Sąd Okręgowy w Szczecinie stwierdził nieważność wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 22 maja 1950 roku.</p>	POSTANOWIENIE	k 12-13
3.2. Fakty uznane za nieudowodnione			

Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty
3.2.1.			
4. ocena DOWODÓW			
4.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 3.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
3.1.1-3.1.9	zeznania świadka R. D. (1), dowody z dokumentów	<p>Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, składający się przede wszystkim z dowodów z dokumentów, które nie budziły wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy i nie były kwestionowane przez żadną ze stron oraz wiarygodnych zeznań świadka R. D. (1).</p> <p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, nie tylko dlatego, iż nie zostały przedstawione sądowi żadne dowody, które kwestionowałyby jego depozycje, ale także dlatego, że w większości były one potwierdzone dowodami z dokumentów. Okoliczności związane z aresztowaniem, skazaniem i odbywaniem kary, a ostatecznie uznaniem za nieważne wyroku go skazującego przez Sąd Okręgowy w Szczecinie, potwierdzają</p>	

		dokumenty znajdujące się w aktach toczących się postępowań.	
4.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 3.1 albo 3.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
5. PODSTAWA PRAWNA			
Odszkodowanie			
1.	Kwota główna	Odsetki	
	227 262 zł	odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty	
Zwięźle o powodach podstawy prawnej			
Żądanie wnioskodawców nie spełnia warunków określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991r (tj. Dz. U. 2021r. poz. 1693) o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, który dotyczy odszkodowania za szkodę wynikłą z			

<p>wykonywania wobec ojca wnioskodawców takiego orzeczenia. B. D. (1) bezspornie był niesłusznie skazany za czyn związany z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Fakt ten jednak nie spowodował szkody w postaci utraty przez niego zarobków, których równowartość jest dochodzona przez wnioskodawców.</p>			
<p>Zadośćuczynienie</p>			
<p>2.</p>	<p>Kwota główna</p>	<p>Odsetki</p>	
<p>1.</p>	<p>3 651 000 zł</p>	<p>odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty</p>	
<p>Zwięźle o powodach podstawy prawnej</p>			
<p>Żądanie wnioskodawców spełnia warunki formalne określone w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991r (tj. Dz. U. 2021r. poz. 1693) o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, który dotyczy zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłą z wykonywania wobec ojca wnioskodawców takiego orzeczenia. B. D. (1) bezspornie był niesłusznie</p>			

<p>skazany za czyn związany z działalnością na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.</p> <p>Uwzględniając tę okoliczność oraz odpowiedzialność Skarbu Państwa kształtującą się w oparciu o zasadę ryzyka nie ma najmniejszych wątpliwości, iż żądanie wnioskodawców zadośćuczynienia w związku z tym niesłusznym skazaniem jest zasadne.</p>			
Inne			
3.	1.		
Zwięźle o powodach podstawy prawnej			
<p>6.</p> <p>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU W PRZEDMIOCIE ŻĄDANIA</p>			
Zwięźle o powodach rozstrzygnięcia			
Odszkodowanie			
1.	Kwota główna	Odsetki	
	<p>Oddalenie wniosku w całości.</p> <p>Wnioskodawcy E. R., Z. D. (1) i R. D. (1) wystąpili o kwotę 227 262 zł odszkodowania</p>		

tytułem utraconych przez ich ojca zarobków przez okres 40 miesięcy pozbawienia wolności. We wniosku pełnomocnik wnioskodawców podnosił, iż z uwagi na intensywne zainteresowanie urzędu bezpieczeństwa osoba B. D. (1) dyrektor Lasów Państwowych z dniem 15 listopada 1949r. rozwiązał z nim stosunek służbowy i wstrzymał mu wynagrodzenie.

Jak jednak wynika z zeznań R. D. (1), to B. D. (1) postanowił wyjechać na zachód i w tym celu opuścił S. i swoje miejsce pracy i to było przyczyną rozwiązania z nim stosunku pracy. Jak wynika z dokumentu o rozwiązaniu stosunku pracy, doszło do tego rozwiązania za porozumieniem stron. R. D. (1), co prawda wskazywał, iż nie wie, czy ten dokument o rozwiązaniu stosunku pracy za porozumieniem stron powstał w obecności jego ojca, czy został sporządzony dopiero kiedy jego ojciec uciekł, jednak uznać należy, iż stało się tak za zgodą B. D.. W przeciwnym razie bardziej prawdopodobnym jest, że B. D. (1) zostałby dyscyplinarnie zwolniony w związku z porzuceniem pracy. Dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie ma drugorzędne znaczenie, czy B. D. pracę porzucił, czy porozumiał

się z pracodawcą i zwolnił za obopólną zgodą. Istotne jest, iż przyczyną jego zwolnienia nie było, postępowanie w sprawie, w której był aresztowany i następnie skazany. B. D. (1) w momencie aresztowania, które nastąpiło w lutym 1950r., od kilku miesięcy (bo od połowy listopada 1949r.) pozostawał bez pracy i był to jego wybór. Albowiem ukrywał się w drodze na zachód i dlatego nie podejmował pracy. Podkreślić należy, iż decyzja o wyjeździe na zachód, jak wynika z zeznań R. D., była planowana przez R. D. (3) jeszcze przed powrotem do Polski.

Podkreślić należy, iż R. D. (1) w swoich zeznaniach opisując powody podjęcia decyzji o ucieczce wskazywał przede wszystkim na konflikt ojca z oficerem służby bezpieczeństwa i jego zapowiedzi zemsty. Co tym bardziej nie pozwala przyjąć, że zwolnienie się z pracy przez B. D. (1) miało związek z obawą przed aresztowaniem związanym z działalnością, za którą miał być następnie skazany. Tym bardziej, że B. D. (1) zaprzeczał by taką działalność prowadził.

Zadośćuczynienie

2.	Kwota główna	Odsetki	
	<p>480 000 zł (po 160 000 zł na rzecz każdego z wnioskodawców)</p> <p>Tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez B. D. (1) krzywdę wnioskodawcy E. R., Z. D. (1) i R. D. (1) wystąpili o kwotę 3 651 000 zł.</p> <p>W kwestii zadośćuczynienia przepisy prawa nie dają żadnych kryteriów, które winny decydować o jego wysokości. Kryteriów tego typu nie zawierają międzynarodowe przepisy prawa cywilnego materialnego, które dotyczą zadośćuczynienia, zwłaszcza art. 445 kc i art. 446 kc. Jedyne wskazany wyznacznik odnoszący się do pojęcia należnego zadośćuczynienia został określony w art. 445 § 1 kc, w którym jest mowa, że zadośćuczynienie winno być „odpowiednie”. W tożsamy sposób kwestia ta została ujęta w art. 446 § 4 kc. Na tle uregulowań z zakresu prawa cywilnego w orzecznictwie od lat wykształciły się zasady odnoszące się do pojęcia „odpowiedniego” zadośćuczynienia i obowiązują one zasadniczo niezmiennie od kilkudziesięciu lat. Zasada jest, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego</p>	<p>odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty</p>	

wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta jednak nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (tak Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 26.02.1962 roku, 4 CR 902/61, OSN CP 1963, nr 5, poz. 107; z dnia 24.06.1965 roku, I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92; G. Bieniek [w] – „Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania”, tom I, Warszawa 1996, str. 369 i nast. oraz podane tam orzecznictwo).

W tożsamy sposób pojęcie zadośćuczynienia rozumiane jest na gruncie przepisów prawa karnego. Generalnie podkreśla się, iż zadośćuczynienie powinno mieć charakter kompensacyjny, adekwatny do doznanej krzywdy. Nie może ono służyć wzbogaceniu się, jak i winno uwzględniać aktualne warunki życia i przeciętną stopę życiową społeczeństwa. Zadośćuczynienie powinno być wynikiem oceny krzywd zaistniałych po stronie poszkodowanego, konsekwencji i skutków jakie go dotknęły. Podstawą zaś tych

ustaleń winny być
zobiektywizowane,
rzetelne kryteria, a
nie jedynie subiektywne
odczucia
poszkodowanego, choć
owe odczucia należy wziąć
pod uwagę, ale w
ujęciu ogólnospołecznym.
Brak jest obiektywnych
mierników, w oparciu
o które zadośćuczynienie
można by wyliczyć.
Zasadniczo określenie
wysokości należnego
zadośćuczynienia
pozostawione zostało
swobodzie oceny
sędziowskiej. Nie oznacza
to oczywiście dowolności
w tego typu orzekaniu. Z
całą pewnością przyznane
zadośćuczynienie nie
może mieć symbolicznego
charakteru, winno
przedstawiać określoną
ekonomicznie realną
wartość, która stanowi
odczuwalną rekompensatę
doznanej krzywdy, a
z drugiej strony musi
zamykać się w rozsądnych
granicach, nie stanowić
nieuzasadnionego
wzbogacenia, wykraczać
poza aktualny, przeciętny
poziom życia
społeczeństwa.

Przechodząc na grunt
przedmiotowej sprawy
wskazać należy, że według
wskazanych wyżej zasad
winna być oceniana
kwestia wysokości
należnego
wnioskodawcom
zadośćuczynienia w
związku z niesłusznym
skazaniem ich ojca.

W sprawie nie ulega wątpliwości, że tymczasowe aresztowanie, następnie odbywanie kary, pogorszenie stanu zdrowia, spowodowało po jego stronie szereg negatywnych i odczuwalnych przeżyć psychicznych.

Elementem, który rzutuje na ocenę doznanej krzywdy i wysokości zadośćuczynienia jest niewątpliwie fakt, że skazanie i pozbawienie wolności B. D. (1) było przez niego niezawinione, niesłuszne, co dodatkowo wzmacniało poczucie krzywdy.

Ponadto pobyt w Zakładzie Karnym był dla B. D. (1) sytuacją całkowicie obcą. Sam fakt osadzenia dla osoby, która nigdy wcześniej nie przebywała w takim miejscu w warunkach izolacji, stanowił dla niego duży wstrząs. Musiał się przystosować zarówno do ciężkich warunków jak i atmosfery tam panujących.

Podkreślić także wypada, że warunki w czasie pozbawienia wolności B. D. (1) z całą pewnością odbiegały na niekorzyść w stosunku do innych osób osadzonych w tym czasie. N. wiadomym jest, że więźniowie polityczni byli traktowani brutalnie, poddawani torturom, m.in. w celu wymuszenia

zeczności, uprzykrzano im życie na różne sposoby. Oznacza to, że ojca wnioskodawczyni spotkały dodatkowe dolegliwości i szkody związane z jego izolacją, które wykraczały poza zakres typowego wówczas tymczasowego aresztowania i odbywania kary. Istotne jest także, iż był on zmuszany do katorżniczej pracy.

Jako dodatkową dolegliwość wskazać także należy pogorszenie zdrowia psychicznego i cierpienia fizyczne.

Podkreślić jednak należy, iż w przeciwieństwie do wielu innych osób będących w podobnej sytuacji, skala cierpienia i przeżyć B. D. (1) nie pogłębiały kwestie związane z jego ówczesną sytuacją rodzinną. Miał bowiem żonę, która miała pracę i nie miał wówczas dzieci. Nie musiał zatem martwić się, że nie może udzielić wsparcia rodzinie, pozostawionej bez środków do życia.

Na wysokość należnego zadośćuczynienia rzutuje niewątpliwie również okres przebywania w izolacji wynoszący łącznie 40 miesięcy, czyli ponad trzy lata. Oczywiście sam element czasu pozbawienia wolności nie ma charakteru decydującego dla wysokości należnego zadośćuczynienia, ale

obrazuje on również skalę doznanych cierpień i krzywd psychicznych. Czas trwania określonej dolegliwości jest istotną przesłanką rzutującą na zakres doznanej krzywdy, stanowiąc punkt wyjścia dla oceny należnego zadośćuczynienia.

Oceniając całość przedmiotowych okoliczności podniesionych wyżej przez sąd, należało zasądzić na rzecz wnioskodawców tytułem zadośćuczynienia za krzywdy wynikłe z niesłusznego skazania ich ojca B. D. (1) kwoty po 160 zł. Jest to kwota, która uwzględnia wszystkie podniesione wyżej przez Sąd okoliczności, jak i opiera się o zasady wypracowane w doktrynie i orzecznictwie, którymi należy kierować się przy określaniu wysokości należnego zadośćuczynienia, a które Sąd wskazał wyżej. Oceniając rozmiar krzywdy doznanej przez B. D. (1) Sąd zauważył głębokość i skalę negatywnych przeżyć psychicznych zaistniałych po stronie wnioskodawcy. Jednak przyznana kwota zadośćuczynienia musiała uwzględniać pełną gamę okoliczności składających się na skazanie, pozbawienie wolności B. D. (1) i ich skutki oraz konsekwencje, o jakich była już mowa wyżej. Nadto należy

podkreślić, że Sąd był zobowiązany miarkować należne zadośćuczynienie, co wynika z powyższych uwag oraz poglądów ugruntowanych w orzecznictwie. Kwota należnego zadośćuczynienia musiała bowiem oznaczać się umiarem, być adekwatna do realiów społecznych, zamożności mieszkańców, wartości pieniądza. Orzeczona kwota nie mogła być źródłem nadmiernych korzyści majątkowych, ale też musiała stanowić wymierną i realną wartość. Winna być to kwota słuszna, ale nie wygórowana. W tym aspekcie należy zaznaczyć, iż zasądzona kwota w żadnej mierze nie może być traktowana jako symboliczna. Stanowi ona, obiektywnie rzecz ujmując, wymierną i realną wartość. Ocena ta musi być dokonana przez pryzmat realiów społecznych, a nie subiektywnej oceny wnioskodawcy.

Zasądzając wysokość zadośćuczynienia Sąd posiłkowo uwzględnił wysokość przeciętnego wynagrodzenia za czwarty kwartał 2021 roku ogłoszonego Komunikatem Prezes Głównego Urzędu Statystycznego. Wynagrodzenie to wynosiło brutto 5995,09 złotych. Jego wysokość

Sąd wziął pod uwagę jako pewien punkt odniesienia dla określenia realnego zadośćuczynienia, jako przeciętny wskaźnik poziomu życia społecznego. Oczywiście jest, że przesłanka ta nie miała charakteru decydującego. Stanowiła pewien element uzupełniający dla oceny należnego zadośćuczynienia, jako przejaw urzeczywistnienia zasady sprawiedliwości społecznej, mający obiektywny charakter. Jednakże nawet przy jego uwzględnieniu Sąd uczynił to z korzyścią dla wnioskodawcy i uczestniczki, biorąc pod uwagę skalę negatywnych przeżyć zaistniałych po stronie ich ojca, a związanych z jego niesłusznym skazaniem. Zasądzona kwota zadośćuczynienia na ich rzecz stanowi ponad osiemdziesięciokrotną wartość w/w przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawcy nie wykazali i nie udowodnili, aby należało im przyznać kwotę zadośćuczynienia przekraczającą 480 000 złotych, a już w szczególności żadaną z tego tytułu kwotę 3 651 000 złotych. W tym wypadku zaś na wnioskodawcach ciążył obowiązek udowodnienia tej okoliczności, a to

	<p>nie zostało zrealizowane. Innymi słowy kwota 480 000 złotych zadośćuczynienia jest właściwą i adekwatną sumą, jaką z tego tytułu należało zasądzić wobec wnioskodawców kierując się wskazanymi wyżej zasadami.</p> <p>W odniesieniu do zgłoszonego żądania dotyczącego odsetek wskazać należy, że orzeczenie Sądu w przedmiotowej sprawie ma charakter konstytutywny, co oznacza, że dopiero prawomocne orzeczenie sądowe określa wymaganą sumę odszkodowania i zadośćuczynienia. Skarb Państwa od tej pory dopiero, w wypadku opóźnień z zapłatą należności, ponosi odsetki za tę zwłokę. Dlatego sąd przychylił się do żądania wnioskodawców o zasądzenie odsetek od uprawomocnienia się wyroku.</p> <p>W zakresie wykraczającym poza kwotę zasądzoną zadośćuczynienia wniosek, jako niezasadny, podlegał oddaleniu.</p>		
Inne			
3.	1.		
7. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
8. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	Na podstawie § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zmianami) Sąd zasądził na rzecz E. R., Z. D. (1), R. D. (1) zwrot kosztów zastępstwa procesowego wg. Norm przepisanych w kwocie po 240 zł..	
4.	O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991r (Dz. U. Nr 34 poz. 149 ze zmianami).	
9. PODPIS		